

Arrest

nr. 100 097 van 28 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VANMARCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 9 april 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 11 april 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 oktober 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 31 oktober 2012 in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de etnische groep der Hazara, en afkomstig te zijn uit het dorp Puli Kundasang, gelegen in het district Duschi, provincie Baghlan. U verklaart 26 jaar oud te zijn en zeven jaar naar school te zijn geweest. U bent vrijgezel.

Toen u in volle verkiezingsstrijd op een dag als bewaker voor de politicus S.(...) J.(...) N.(...), zoon van de machtige S.(...) M.(...) N.(...), begon te werken, werd uw collega J.(...) doodgeschoten. Na een tijd werd u ook gecontacteerd door de Taliban om het wapen dat S.(...) J.(...) N.(...) u had gegeven voor het uitoefenen van uw werk, af te geven. Om u te chanteren had de Taliban de zoon van uw familielid en leider van uw regio, H.(...) S.(...) D.(...), ontvoerd. Ze wilden zijn zoon vrijlaten als u de wapens gaf, wat ook gebeurde.

Na de parlementsverkiezingen hield de familie N.(...) een vergadering in verband met de moord. Omdat niemand de aanslag had opgeëist, werd u beschuldigd de moordenaar van J.(...) te zijn. Jullie hadden namelijk twee dagen voor de aanslag een conflict gehad over een vrouw.

Omdat u zich nooit zou kunnen verweren tegen deze machtige clan, bent u Afghanistan uitgevlucht. Op 11 april 2011 vroeg u asiel aan in België. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u de clan rond S.(...) J.(...) N.(...). U legt geen documenten neer ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (verder: de Vluchtelingenconventie). U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 a, b of c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Er dient te worden opgemerkt dat de reden waarom u asiel aanvraagt in België, namelijk dat u vreest te worden gearresteerd door de machtige familie N.(...) voor de moord op hun bewaker J.(...) (Gehoorverslag CGVS, dd. 08/02/2012, p. 18), problemen van interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenschappelijke (strafrechtelijke) aard zijn. Daarnaast beweert u benaderd te zijn door de Taliban om uw wapen af te geven. Om u te chanteren had de Taliban daarvoor de zoon van uw stammenleider ontvoerd. U verklaart echter dat u, nadat u het wapen had afgegeven, niets meer van de Taliban had gehoord (CGVS, p.26). Er kan dan ook worden geconcludeerd dat uw asielmotieven uitsluitend gebaseerd zijn op uw vrees voor de clan N.(...). Nergens maakt u aannemelijk dat uw problemen gelinkt zouden zijn aan de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, met name uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. Bijgevolg vallen deze problemen niet binnen het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Naast de vluchtelingenstatus kan u echter ook om de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 a, b of c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, verzoeken. Hiervoor heeft u echter evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Er dient namelijk te worden vastgesteld dat u vage en inconsistente verklaringen hebt afgelegd over de feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit Afghanistan, waardoor er niet langer geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u uw relaas niet staft met enig bewijsmateriaal. Door het gebrek aan documenten kan uw geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten die aan de basis van de asielaanvraag zouden liggen enkel op basis van uw verklaringen worden afgewogen. Na het gehoor op het CGVS moet echter worden geconcludeerd dat uw verklaringen heel wat onwaarschijnlijkheden, contradicties en tegenstrijdigheden vertonen waardoor deze niet geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Daardoor kan u ook niet het voordeel van de twijfel worden toegekend.

Zo is het opmerkelijk dat u op uw vragenlijst voor het CGVS op 26/04/2011 op geen enkel moment aangeeft dat u in dienst was van de familie N.(...). Gevraagd naar uw beroepsactiviteiten geeft u enkel op dat u landbouwer was op eigen grond. U heeft in de vragenlijst ook met geen woord gerept over de wapenoverdracht aan de Taliban. Het gaat hier niet om details, maar om elementen van

essentieel belang in uw asielrelaas. Er mag dan ook worden verwacht dat u dit steevast aanhaalt wanneer wordt gevraagd naar uw asielmotieven. Dat u dit niet vermeldde in de vragenlijst roept dan ook ernstige vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder moet worden opgemerkt dat uw asielrelaas in zijn geheel weinig plausibel overkomt. U verklaart namelijk dat zowel de chauffeur als de autoband eerst werden geraakt toen jullie wagen werd beschoten van buitenaf, door iemand uit een huis naast de weg. Daarna zou J.(...) de auto hebben verlaten en een vuurgevecht zijn aangegaan met de belager(s) van het konvooi. S.(...) J.(...) N.(...) reed toen achter jullie en zou alles hebben zien gebeuren. Het komt dan ook weinig aannemelijk over dat S.(...) J.(...) N.(...) u aansprakelijk zou stellen voor de dood van zijn bewaker aangezien hij met eigen ogen heeft gezien dat jullie wagen van buitenaf werd aangevallen. Gevraagd naar een uitleg hiervoor stelt u dat de chauffeur gezegd heeft dat u J.(...) vermoordde. Op de vraag waarom de chauffeur zoiets zou doen kan u enkel antwoorden dat u niets weet over de meeting met M.(...) (waarin dit zou gezegd zijn) en niet weet waarom ze u verdenken (CGVS, p. 21). Daarna stelt u dan weer, in strijd met uw verklaring niets over de meeting te weten, dat u er tijdens deze meeting expliciet van werd beschuldigd J.(...) na het schietincident te hebben vermoord (CGVS, p. 22). Bovendien moet worden opgemerkt dat u ook niet eenduidig bent over de reden waarom de familie N.(...) u verdacht voor de moord op J.(...). In eerste instantie verklaart u namelijk dat u werd beschuldigd omdat niemand de verantwoordelijkheid had opgenomen voor de aanslag en u net vóór zijn dood een conflict met hem heeft gehad (CGVS, p. 18). Later verklaart u echter dat de chauffeur de familie N.(...) had verteld dat hij u J.(...) had zien vermoorden, en dat hij u er daarom van beschuldigde (CGVS, p. 21). Uw onsamenhangende verklaringen in verband met het weinig aannemelijke karakter van deze beweerde gebeurtenis versterken de ongeloofwaardigheid ervan. Daarnaast moet worden opgemerkt dat ook uw contact met de Taliban weinig plausibel overkomt. Er moet namelijk worden opgemerkt dat er geen indicaties zijn dat de Taliban personen ontvoert om via chantage één enkel wapen te bemachtigen. De Taliban verdient jaarlijks miljoenen dollars (zie administratief dossier), waardoor het weinig plausibel lijkt dat ze een derde persoon gaan ontvoeren om net die ene AK47 die u in uw bezit zou hebben op te eisen. Bovendien is de vader van de ontvoerde H.(...) S.(...) D.(...) dus stammenleider (CGVS, p. 18). Het mag verwondering oproepen dat de Taliban diens zoon ontvoerde om van een banale landbouwer/bewaker slechts één wapen te verkrijgen terwijl mag worden verwacht dat een stammenleider in Afghanistan over meer wapens en geld beschikt. Er mag worden vanuit gegaan dat de Taliban meer kon eisen wanneer ze de zoon van een stammenleider in handen heeft. Vervolgens lijkt ook de vaststelling dat de Taliban niet rechtstreeks bij u kon komen in uw regio weinig aannemelijk (CGVS, p. 25). De Taliban is namelijk geïntegreerd binnen de dorpen en de samenleving, incognito kan men dan ook eenvoudigweg wapens vragen aan de bevolking.

Ook bevatten uw verklaringen op het CGVS op 08/02/2012 inconsistenties die uw geloofwaardigheid verder aantasten. Zo verklaart u, wanneer u wordt uitgenodigd uw verhaal spontaan te vertellen, dat J.(...) omkwam bij een explosie die plaatsvond toen J.(...) en u S.(...) J.(...) N.(...) aan het verwelkomen waren in Bagh-i-Shamal (CGVS, p. 18). Later stelt u dat het niet om een explosie ging, maar om een schietpartij toen jullie met de wagen op weg waren. U, een chauffeur en J.(...) zouden zich in de tweede wagen hebben bevonden, S.(...) J.(...) N.(...) in een wagen achter jullie (CGVS, p. 21). Een andere inconsistentie komt naar boven waar u eerst stelt dat u het lichaam van J.(...) na de explosie naar diens huis bracht (CGVS, p.18) en u later stelt dat het lichaam van J.(...) door Hongaren, die jullie waren bijgesprongen na het schietincident, werd meegenomen (CGVS, p. 22). De vaststelling dat u geen consistente verklaringen aflegt, brengt uw geloofwaardigheid ernstige schade toe.

Tot slot moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over de moord op N.(...)'s bewaker J.(...), die de directe aanleiding vormde tot uw vlucht uit Afghanistan, niet in overeenstemming te brengen valt met de informatie waarover het CGVS beschikt. U verklaart namelijk dat u van de moord werd beschuldigd, na de verkiezingen, omdat niemand de schietpartij had opgeëist (CGVS, p. 18). Omdat u net vóór de gebeurtenis een aanvaring zou hebben gehad met J.(...), werd naar u de beschuldigende vinger uitgestoken. Uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent werden reeds eerder besproken, maar uw verklaring dat niemand de aanslag had opgeëist, is echter ook tegenstrijdig met de objectieve gegevens waarover het CGVS beschikt, en die in het administratief dossier werd gevoegd. Volgens die gegevens eiste de Taliban namelijk al twee dagen na de moord de aanslag op. Deze vaststelling doet uw vrees in het niets verdwijnen aangezien zowel de politie als de familie N.(...) reeds twee dagen na de moordaanslag te weten waren gekomen dat niet u maar de Taliban de schuldige was.

Uw tegenstrijdige en ongeloofwaardige antwoorden laten dan ook niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u door de familie N.(...) werd gevisieerd en dat u door de Taliban werd afgeperst. Deze feiten kunnen dan ook niet het onderwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenstatus of de definitie van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook, zoals bepaald in art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, een beschermingsstatus krijgen op basis van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. U verklaart uit de provincie Baghlan afkomstig te zijn. Momenteel lopen burgers in de provincie Baghlan een reëel risico op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. U kunt de onveilige situatie in de provincie Baghlan echter vermijden door u te vestigen in Kaboel.

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief dient verder te worden opgemerkt dat, volgens het UNHCR, voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalft indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS dan ook dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief te vinden in de stad Kabul. U bent een volwassen man die tot de etnische groep der Hazara behoort, waarvan een kwart van de bevolking van Kabul deel uitmaakt. Daarenboven bent u zeven jaar naar school geweest en heeft u kennis van zowel het Pashtou als het Dari (CGVS, p. 4), de twee landstalen van Afghanistan. Bovendien toonde u als alleenstaande volwassene het initiatief en het vermogen om in moeilijke omstandigheden naar een Westers land te reizen. En dient dan ook te worden besloten dat de stad Kaboel een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar de provincie Baghlan en dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon, en bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in de hoofdstad te vestigen. Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kaboel.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Na een deel van de bestreden beslissing te hebben geciteerd waarin gewezen wordt op de gemeenschappelijke aard van de problemen met de clan N. en het feit dat verzoeker nadat hij zijn wapen had afgegeven niets meer van de taliban had gehoord, meent verzoeker dat de commissaris-generaal geheel niet duidt waarom er a priori geen problemen zouden zijn met de taliban. Opdat aan de motiveringsplicht wordt voldaan, aldus verzoeker, dienen de motieven kenbaar, juist en draagkrachtig te zijn en de beslissing effectief in rechte te kunnen dragen en verantwoorden. Verzoeker is dan ook van mening dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

2.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.3. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd is gestoeld op de vaststelling dat verzoeker geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), noch dat verzoeker ernstige elementen heeft aangebracht die wijzen op een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a), b) of c) van de vreemdelingenwet. Vooreerst merkt de commissaris-generaal op dat de reden waarom verzoeker asiel aanvraagt, namelijk zijn vrees te worden gearresteerd door de machtige familie N. voor de moord op hun bewaker J., problemen van interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenschappelijke (strafrechtelijke) aard zijn. De commissaris-generaal stelt ook vast dat verzoeker beweerde door de taliban te zijn gechanteerd om zijn wapen af te geven, hetgeen hij ook gedaan heeft waarna hij niks meer van de taliban heeft gehoord. Verzoekers asielmotieven zijn bijgevolg volgens de commissaris-generaal uitsluitend gebaseerd op zijn vrees voor de clan van N. Omdat geen nexus werd aangetoond met het Vluchtelingenverdrag, kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend. Inzake de subsidiaire bescherming meent de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij een reëel risico zou lopen bij een terugkeer naar Afghanistan, omdat hij vage en inconsistente verklaringen heeft afgelegd over de feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst en waardoor er niet langer geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas. De commissaris-generaal merkt op dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas bij gebrek aan bewijs enkel kan worden afgewogen op basis van zijn verklaringen, waarbij werd vastgesteld dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet had vermeld in dienst te zijn geweest van de familie N. en met geen woord over de taliban had gerept. Aangezien het niet over details gaat, maar over essentiële elementen van verzoekers asielrelaas, mag er van hem volgens de commissaris-generaal worden verwacht dat hij deze stevast aanhaalt wanneer er wordt gevraagd naar zijn asielmotieven. Verder merkt de commissaris-generaal op dat verzoekers asielrelaas in het geheel weinig plausibel overkomt omdat verzoeker verklaarde dat S. J. N. heeft gezien dat verzoeker en J. beschoten werden, maar verzoeker nadien toch aansprakelijk stelde voor de dood van zijn bewaker en hiervoor geen deugdelijke uitleg verschaft. Ook blijkt verzoeker niet eenduidig over de reden waarom de familie van N. hem verdacht van de moord op J., omdat hij in eerste instantie verklaarde beschuldigd te zijn omdat niemand te verantwoordelijkheid voor de aanslag had opgenomen en hij net voor de dood van J. een conflict met hem had. Later verklaarde verzoeker dat hij door de chauffeur beschuldigd werd J. te hebben vermoord omdat die beweerde dat hij verzoeker J. had zien vermoorden.

Met betrekking tot de problemen die verzoeker zou hebben gekend met de taliban, wordt in de eerste plaats vastgesteld dat er geen indicaties zijn dat de taliban personen ontvoeren om via chantage één enkel wapen te bemachtigen. In het licht van het feit dat de taliban jaarlijks miljoenen dollars verdienen, acht de commissaris-generaal het dan ook weinig waarschijnlijk dat de taliban een derde persoon zouden ontvoeren om verzoeker zijn enige wapen te ontnemen. Bovendien kon de taliban, gezien de positie van de vader van de ontvoerde, veel meer eisen dan één wapen. Dat de taliban niet rechtstreeks

bij verzoeker in zijn regio konden komen – zoals hij beweert – lijkt volgens de commissaris-generaal weinig aannemelijk, omdat de taliban geïntegreerd zijn binnen de dorpen en de samenleving en op die manier incognito wapens kunnen vragen aan de bevolking.

Bijkomend wordt in de bestreden beslissing op andere inconsistenties en tegenstrijdigheden gewezen, onder andere de uiteenlopende verklaringen van verzoeker over de wijze waarop J. is omgekomen (explosie vs. schietincident), over de plaats waarnaar het lichaam van J. werd gebracht, en over de vraag wie de aanslag had opgeëist.

Dat verzoeker door de familie van N. zou worden geïnterviewd en dat hij door de taliban zou worden afgeperst, wordt door de commissaris-generaal als ongeloofwaardig afgedaan en bijgevolg kunnen deze feiten geen deel uitmaken van een risicoanalyse in het licht van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming. Met betrekking tot zijn herkomst uit de provincie Baghlan in het licht van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat voor verzoeker hervestiging in Kabul een realistisch alternatief zou zijn voor de terugkeer naar de provincie Baghlan. Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Kabul, die gestoeld is op de objectieve informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt volgens de commissaris-generaal niet dat er actueel voor burgers een reëel risico op ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. Waar volgens verzoeker de commissaris-generaal geheel niet duidt waarom er geen problemen zouden zijn met de taliban, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de beslissing wordt immers duidelijk gesteld dat verzoeker, nadat hij zijn wapen had afgegeven, niks meer van de taliban heeft gehoord, waardoor de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat het asielrelaas uitsluitend gebaseerd is op verzoekers vrees voor de familie van N.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het opmaken van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van de taliban toen hem werd gevraagd zijn vrees bij een terugkeer naar zijn land van herkomst toe te lichten (stuk 10, vragenlijst DVZ 26 april 2011, p.3). Ook ter gelegenheid van het gehoor op het Commissariaat-generaal spreekt verzoeker nergens over de taliban als hem gevraagd wordt naar de redenen waarom hij zijn land is moeten ontvluchten (stuk 3a, gehoorverslag CGVS 8 februari 2012, p.18) en wat hij dan vreest (stuk 3a, gehoorverslag CGVS 8 februari 2012, p.19). Verzoeker stelt trouwens uitdrukkelijk nooit meer contact met de taliban te hebben gehad nadat hij zijn wapen had afgegeven (stuk 3a, gehoorverslag CGVS 8 februari 2012, p.25) en nadien niks meer van hen te hebben gehoord (stuk 3a, gehoorverslag CGVS 8 februari 2012, p.26). Ten overvloede wordt er in de beslissing op gewezen dat de contacten van verzoeker met de taliban weinig plausibel overkomen. Concreet wordt hierover in de beslissing het volgende gezegd: *“Er moet namelijk worden opgemerkt dat er geen indicaties zijn dat de Taliban personen ontvoert om via chantage één enkel wapen te bemachtigen. De Taliban verdient jaarlijks miljoenen dollars (zie administratief dossier), waardoor het weinig plausibel lijkt dat ze een derde persoon gaan ontvoeren om net die ene AK47 die u in uw bezit zou hebben op te eisen. Bovendien is de vader van de ontvoerde H.(...) S.(...) D.(...) dus stammenleider (CGVS, p. 18). Het mag verwondering oproepen dat de Taliban diens zoon ontvoerde om van een banale landbouwer/bewaker slechts één wapen te verkrijgen terwijl mag worden verwacht dat een stammenleider in Afghanistan over meer wapens en geld beschikt. Er mag worden vanuit gegaan dat de Taliban meer kon eisen wanneer ze de zoon van een stammenleider in handen heeft. Vervolgens lijkt ook de vaststelling dat de Taliban niet rechtstreeks bij u kon komen in uw regio weinig aannemelijk (CGVS, p. 25). De Taliban is namelijk geïntegreerd binnen de dorpen en de samenleving, incognito kan men dan ook eenvoudigweg wapens vragen aan de bevolking.”* De stelling van verzoeker dat niet zou worden geduid waarom er geen problemen zouden zijn met de taliban kan dus niet worden gevolgd. Verzoeker verduidelijkt trouwens in zijn verzoekschrift geenszins waarom zijn probleem met de taliban aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

2.6. De Raad merkt op dat verzoeker niets inbrengt tegen de andere overwegingen uit de bestreden beslissing, waardoor de Raad deze overneemt en tot de zijne maakt.

2.7. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel werden derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN